

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**HORATII TVRSELLINI || ROMANI || E SOCIETATE IESV ||
LAVRETANAE HISTORIAE || LIBRI QVINQVE. ||**

Torsellini, Orazio

Romae, 1597

Cap. 26. [i. e. Cap. 27.] Duo ex mortis faucibus erepti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64112](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64112)

de industria aptius, elegantiusque inseri haudquaquam posset. Tum vero custos repente ex rei admiratione, sacro quodam perfusus horrore, mulierem compellat. En Christus donum tuum sibi cordi esse satis ostendit, qui me alia omnia agente, sibi ipsemet armillas induit tuas. At illa extemplo caelesti tacta numine ingemuit: & siue ex veteri superioris vitae luxu, siue ab recenti diuinæ benevolentiae indicio, ingentem inter singultus, lacrymarum vim profudit, sic prorsus, ut ab ijs, qui in altera sacri cubiculi parte supplicabant, lacrymantis gemitus, & singultus exaudirentur. Itaque nonnulli rei nouitate excitati prope ad sanctioris cubiculi ianuam accurrunt: mulierem cernunt lacrymis, ac religione perfusam, custodem ipsum tantæ rei admiratione defixum. Is deinde cum alijs multis, tum mihi ipsi rem, uti erat gesta, narrauit. Omnibus facti, euentique seriem reputantibus mira res visa: multorumque sermonibus, ac litteris celebrata. Hodie puer Iesus eas armillas manibus gestat, huiusce rei monumentum.

Duo ex mortis faucibus erepti.

Cap. XXVII.

SED hoc mirabile magis, quam miraculum cuiquam fortasse videatur. Sequitur aliud manifestum certe miraculum. Eodem anno Bartholomeus Meliorinus Genuensis haud obscuro loco natus, Placentiæ ex iurgio, ut fit, ad manus venit. Erat ipse solus: rixa orta in ædibus Florentini mercatoris cum ipso ædium domino. Accurrentes igitur ad primum tumultum domestici, arreptis armis domino subsidium ferunt. Ibi in pugna Meliorinus graue in humero vulnus accipit: & quo grauius fit, pugio magna vi adactus in medio frangitur. Rixa aliorum intercessu sedata: Meliorinus grauius saucius domum relatus.

Extrem-

Extemplo medici adhibentur, absterfum vulnus inspicunt, reperiunt mucronem ossi alte infixum penitus hæ-
 rere: nec aliter extrahi posse, quam vt secando vulnus
 auerent, quo ars ad telum perueniret. Ergo dissecta cir-
 ca vulnus quadrifariam in crucis modum carne, pugionis
 fragmentum forcipe conantur euellere. Cum res non pro-
 cederet, nouum durumque remedium excogitant. Mu-
 cronem pertinaciter hærentem, pulsato è regione pecto-
 re dimouere nituntur, exacerbantes subinde acerbissimū
 plagæ dolorem. Posteaquam simul pulsatus, simul forci-
 pe attractus pugio nulla lababat ex parte; seuerè pronun-
 ciant, actum esse de illius salute, nisi eum Deus respexerit.
 Et iam fama de eius morte Genuam perlata fecerat,
 vt pro mortuo lugeretur à suis. At ille humanæ opi di-
 uinam addendam ratus, Lauretanæ Virginis auxilium
 implorat. Mira res dictu, visuque. repente mucro loco mo-
 tus forcipem facilis sequitur: non tam humana vi, quam
 cœlesti eum exire sentires. Itaque æger voti compos, vbi
 primum ex vulnere conualuit, Lauretum contulit se hoc
 ipso anno M.D.XCIII. cum ibidem hæc maxime scribe-
 remus: ingentibusque Virgini gratijs actis, fragmentum
 apud eam pugionis reliquit, tam insignis beneficij argu-
 mentum. Per idem tempus ex eadem ciuitate Ioannes
 Baptista Iudex adolescens genere, ac diuitijs nobilis, vo-
 ti reus Lauretum venit. Eum proximo superiore anno Ve-
 netijs, grauis, minaxque adorta febris atrocissime affli-
 xerat. Ventum erat ad extrema. Deserto à medicis nul-
 la spes salutis suberat. At ille (vt erat Lauretanæ Virgi-
 ni addictus in paucis) patronam suam moribundus fiden-
 ter implorat. Nec sua illum frustrata fides. Medici iam
 desperata ægri salute, mortem haud dubiam opperieban-
 tur; cum à domesticis ad eum reuocati venarum pulsum
 explorant. Extemplo salubribus indicatijs erecti, magnam
 & ipsi spem valetudinis concipiunt, & ægroto, ac necessa-
 rijs faciunt. Nec irrita spes. Aeger ex eo in horas singu-

las, ac pene momenta, leuius habere coepit, quoad excussa febris, paucis diebus conualuit omnino. Igitur anno insequenti perrexit Lauretum ad vota reddenda. Ibi mihi hæc ipsa memorię prodenti rem omnem, vti à me commemorata est, ipsemet enarrauit.

Homo facinorosus ante confessionem sacrosanctæ cellæ aditu diuinitus prohibetur.

Cap. XXVII.

HAec quoque tempestas nouis miraculis ostendit, quantæ Deo sit curæ sanctitas Lauretanæ Domus. Per ea tempora Lauretū venerat peregrinus quidam omnibus sceleribus coopertus, & profligatæ vitæ apprime tenax. Huic igitur sanctissimæ cellæ limen intrare auso, repente in ipso aditu vmbra quædã horrenda specie se obiecit: quæ proiectæ audaciæ hominem fregit, ac repulit ingenti pauore percussum. Ergo scelerum cōscientia ictus sacerdotem adit animum expiaturus. Cæterum ad recollenda tot annis patrata facinora, multo opus erat tempore, magnoque sensu doloris: ipse autem ad sacram confessionem minime meditatus, ac paratus accesserat. Proinde à sacerdote dimittitur monitus, vt in sacrum sacellum recipiat se, ibi Dei, Deiparæque ope enixius implorata, in anteaactam vitam inquirat sedulo: tum demum paratior redeat ad confitendum. Dimissus ille mandata faceffit; sed videlicet mala consuetudo veram pœnitentiam morabatur: & probri magis, quam culpæ dolor anxium animum stimulabat. Eum itaque sacrum Virginis cubiculum reperentem, eadem illa species oblata iterum ingressu prohibuit. Tum vero ingens illi dolor iniustus, se vt consceleratum, contaminatumque ab augustissima sede, à conspectu Deiparæ bis abactum esse. Extemplo flagitiosæ tabis, vitæque tædio captum, haud vana pœnitentia